

Skarga wniesiona w dniu 10 czerwca 2019 r. — Front Polisario/Rada**(Sprawa T-344/19)**

(2019/C 270/35)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Front populaire pour la libération de la Saguia el-Hamra et du Rio de oro (Front Polisario) (przedstawiciel: adwokat G. Devers)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi o stwierdzenie nieważności za dopuszczalną;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi na decyzję Rady (UE) 2019/441 z dnia 4 marca 2019 r. w sprawie zawarcia Umowy o partnerstwie w sprawie zrównoważonych połowów między Unią Europejską a Królestwem Marokańskim, protokołu wykonawczego do niej oraz wymiany listów towarzyszących umowie (Dz.U. 2019, L 77, s. 4), strona skarżąca podnosi 11 zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku kompetencji Rady do przyjęcia zaskarżonej decyzji, ponieważ Unia i Królestwo Maroka nie mają kompetencji do zawarcia umowy międzynarodowej mającej zastosowanie do Sahary Zachodniej w miejsce ludu Sahrawi, reprezentowanego przez Front Polisario.
2. Zarzut drugi dotyczący uchybienia zobowiązaniu do zbadania kwestii przestrzegania praw podstawowych i międzynarodowego prawa humanitarnego, ponieważ Rada nie zbadała tej kwestii przed przyjęciem zaskarżonej decyzji.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia przez Radę ciężącego na niej zobowiązania do wykonania wyroków Trybunału, ponieważ zaskarżona decyzja nie uwzględniła uzasadnienia wyroku z dnia 27 lutego 2018 r., *Western Sahara Campaign UK* (C-266/16, EU:C:2018:118).
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasad i wartości kierujących działaniami Unii na scenie międzynarodowej, z tego względu że:
  - po pierwsze, z naruszeniem prawa narodów do poszanowania ich jedności narodowej, zaskarżona decyzja zaprzecza istnieniu ludu Sahrawi, zastępując go terminami „lud Sahary Zachodniej” oraz „zainteresowana ludność”;
  - po drugie, z naruszeniem prawa narodów do swobodnego dysponowania ich zasobami naturalnymi, zaskarżona decyzja zawiera umowę międzynarodową, która organizuje, bez zgody ludu Sahrawi, eksploatację zasobów rybnych przez statki Unii;

- po trzecie, zaskarżona decyzja zawiera umowę międzynarodową, mającą zastosowanie do okupowanej Sahary Zachodniej, z Królestwem Marokańskim, w ramach prowadzonej przez nie polityki aneksjonistycznej wobec terytorium i systematycznego łamania praw podstawowych, jakiego wymaga utrzymanie tej polityki.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, ponieważ zaskarżona decyzja jest sprzeczna deklaracjami Unii, która wielokrotnie nalegała na konieczność przestrzegania zasad samostanowienia i względnego skutku traktatów.
6. Zarzut szósty dotyczący błędnego zastosowania zasady proporcjonalności, ponieważ, biorąc pod uwagę odrębny status Sahary Zachodniej, niematerialny charakter prawa do samostanowienia i status ludu Sahrawi jako strony trzeciej, nie do Rady należy ustanowienie związku proporcjonalności między rzekomymi „korzyściami” wynikającymi z umowy w sprawie połowów a jej konsekwencjami dla zasobów naturalnych Sahary Zachodniej.
7. Zarzut siódmy dotyczący sprzeczności ze wspólną polityką rybołówstwa, ponieważ zgodnie z umową zawartą na mocy zaskarżonej decyzji statki Unii Europejskiej będą mogły uzyskać dostęp do zasobów rybnych ludu Sahrawi bez jego zgody, w zamian za rekompensatę finansową wypłacaną organom marokańskim, podczas gdy wody Sahary Zachodniej nie są „wodami” marokańskimi w rozumieniu art. 61 i 62 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza.
8. Zarzut ósmy dotyczący naruszenia prawa do samostanowienia, ponieważ:
- po pierwsze, zastępując lud Sahrawi terminami „lud Sahary Zachodniej” oraz „zainteresowana ludność”, zaskarżona decyzja zaprzecza jedności narodowej ludu Sahrawi jako podmiotowi prawa do samostanowienia;
- po drugie, z naruszeniem prawa ludu Sahrawi do swobodnego dysponowania jego zasobami naturalnymi, zaskarżona decyzja organizuje, bez zgody ludu Sahrawi, eksploatację jego zasobów rybnych przez statki Unii;
- po trzecie, z naruszeniem prawa ludu Sahrawi do przestrzegania integralności terytorialnej jego terytorium narodowego, zaskarżona decyzja zaprzecza odrębnemu statusowi Sahary Zachodniej i potwierdza nielegalny jej podział przez marokański „Berm”.
9. Zarzut dziewiąty, dotyczący naruszenia zasady względnego skutku traktatów, ponieważ zaskarżona decyzja odmawia ludowi Sahrawi statusu strony trzeciej w stosunkach UE–Maroko i nakłada na niego zobowiązania międzynarodowe w odniesieniu do jego terytorium krajowego i zasobów naturalnych bez jego zgody.
10. Zarzut dziesiąty, dotyczący naruszenia międzynarodowego prawa humanitarnego i międzynarodowego prawa karnego, ponieważ:
- po pierwsze, zaskarżona decyzja zawiera umowę międzynarodową mającą zastosowanie do Sahary Zachodniej, mimo że marokańskie siły okupacyjne nie posiadają *ius tractatus* w odniesieniu do tego terytorium i nie mogą eksploatować jego zasobów naturalnych;
- po drugie, zgodnie z umową zawartą poprzez zaskarżoną decyzję Unia będzie subwencjonować infrastrukturę marokańską na okupowanym terytorium Sahrawi, tak aby Królestwo Marokańskie mogło tam długoterminowo osiedlić swoją ludność cywilną i rozmieścić swoje siły zbrojne;
- po trzecie, używając terminów „lud Sahary Zachodniej” i „zainteresowana ludność”, zaskarżona decyzja zatwierdza nielegalne przeniesienie marokańskich osadników na okupowane terytorium Sahrawi.
11. Zarzut jedenasty dotyczący naruszenia zobowiązań Unii wynikających z prawa odpowiedzialności międzynarodowej, ponieważ poprzez zawarcie umowy międzynarodowej z Królestwem Marokańskim, mającej zastosowanie do Sahary Zachodniej, zaskarżona decyzja potwierdza poważne naruszenia prawa międzynarodowego popełnione przez marokańskie siły okupacyjne wobec ludu Sahrawi oraz zapewnia pomoc i wsparcie w utrzymywaniu sytuacji wynikającej z tych naruszeń.